

Cròniques del món

Un grup de iranians s'enfronten a les forces de seguretat a Teheran, la capital de l'Iran, el dia 14 de febrer.

I ara, l'Iran, el Iemen i Bahrain

AMMAN ■ Carla Fibla

Entre els àrabs i els perses s'ha estès la sensació que els ha arribat l'hora d'escriure la seva història. I no ha estat únicament per l'anomenat efecte dòmino, que sens dubte trobarà dificultats depenent del país on hi hagi protestes i on la força del poble vagi adquirint prou rellevància per a qüestionar els règims dictatorials i corruptes. La setmana passada a l'Iran es van tornar a veure els mocadors verds de l'oposició, com a les manifestacions que van tenir lloc l'any 2009 contra el president Mahmud Ahmadinejad després d'unes eleccions fraudulentess. De nou, centenars de milers de persones han patit la dura repressió de la policia i l'exèrcit iranians, com també dels *basiyi*, els voluntaris de la Guàrdia Revolucionària. A Teheran hi va haver diversos morts i centenars de ferits i detinguts quan els manifestants van provar d'ocupar la plaça d'Azadi —que vol dir 'llibertat'—, emulant els egipcis de la plaça Tahrir del Caire. No se'n van sortir, tot i que van demostrar

que la República Islàmica de l'Iran es pot trobar davant d'una veritable crisi. En canvi, on els manifestants sí que van poder ocupar el centre simbòlic del país fou a al-Manama, la capital de Bahrain, on unes mil persones, en un país que té poc més d'un milió d'habitants, la meitat treballadors estrangers, van acampar a la plaça de la Perla i s'hi van quedar uns quants dies. L'objectiu era reclamar la dimissió del govern, la llibertat dels presos polítics i la redacció d'una nova constitució que permeti als xiïtes —que són la majoria de la població en un país dirigit per una elit sunnita— d'accedir a l'habitatge, a la sanitat i a les ocupacions públiques en igualtat de condicions. Fins i tot, en un gest sense precedents, el rei Hammad Ibn Isa al-Halifa va demanar perdó pels primers morts que hi hagué a la manifestació i va anunciar que s'obriria una investigació. Mentrestant, al Iemen la situació també és tensa, malgrat que l'oposició sembla haver arribat a un acord amb el president Alí Abdal-là al-Salí, que

recentment va renunciar a presentar-se, com també el seu fill, a les eleccions presidencials del 2013. En canvi, els estudiants, que protesten cada dia a la Universitat de Sanaa i en unes altres parts del país, volen un canvi de règim i reformes econòmiques. El país més pobre de l'Orient Pròxim, amb una forta presència d'al-Qaida i de tribus armades al sud i al nord, és un veritable polvorí temut tant per occident com pels règims de la regió, que segueixen amb preocupació aquesta *primavera àrab*. Les mesures preventives aplicades a Jordània i a l'Aràbia Saudita han frenat, de moment, les protestes, per bé que la nova mentalitat del poble, que no està disposat a continuar renunciant a una vida digna, ja s'ha estès. Les noves tecnologies —amb les xarxes socials al capdavant— són el principal canal de comunicació i difusió, però allò que dóna més força al moviment civil àrab és la pèrdua absoluta de la por, fins ara la principal arma dels règims opressors de la regió.

ROMA ■ Miriam Díez

Berlusconi fins el 2013. No està preocupat i governarà fins el 2013. Si més no, això és el que no es cansa de repetir el president del govern italià, Silvio Berlusconi, a qui el procés judicial anunciat per al dia 6 d'abril no li fa perdre la son. La seva tranquil·litat és la fidelitat d'Umberto Bossi i de la Lliga Nord, afegida a la seva habilitat ja tradicional de sortir-se de situacions com més va més enrevessades. La serenitat és doble: judicial i política. No té por de perdre un judici en què és acusat d'abús de poder i de prostitució de menors, i es veu al poder si té el suport de Bossi, que té un protagonisme indiscutible en aquest escenari i podria ser que jugués un cop més a la fidelitat en canvi de la reforma federalista promesa però no realitzada. Tot i que la pèrdua de suport de Gianfranco Fini el deixa en una situació fràgil, Berlusconi està convençut que en pocs dies aconseguirà allargar el consens. "Fini era un fre a les nostres reformes", diu ara. Mentrestant la societat civil, menys tranquil·la, s'organitza i es pronuncia. Si milers de dones van omplir places en protesta per les sortides de to del seu primer ministre, ara surten veus com la d'Emma Marcegaglia, presidenta de Confindustria, que demana un retorn a "l'ètica" pel bé del país i de "la banca, la fiança i la política". Qui no amaga tampoc la preocupació és el president dels bisbes italians, el cardenal Angelo Bagnasco, que fa una crida a la "responsabilitat". La revista italiana *Famiglia Cristiana* no dubta a qualificar la situació que viu Itàlia –amb el primer ministre acusat de prostitució de menors en el *cas Ruby*– de "penosa" i escriu que Berlusconi té "una malaltia que fa tristesa i pietat". La decisió del jutge de Milà de reenviar Silvio Berlusconi a judici no ha trobat la previsible acusació berlusconiana contra el sistema judicial. Aquesta vegada ha callat "per amor a la pàtria" i, tot i treure la cara en una conferència de premsa, no ha parlat del tema que omple de vergonya un país que ja és portada mundial. "Els atacs em reforcen", ha tornat a dir. Les tres dones que jutjaran Berlusconi són Carmen d'Elia, Orsolina De Cristofaro i Giulia Turri, de la quarta secció penal del Tribunal de Milà. El Partit Democràtic

EL TEMPS

Berlusconi serà jutjat el mes d'abril.

ha enviat quatre milions de cartes a les famílies italianes per a recollir signatures i demanar la dimissió del president del govern. La senadora del PD Anna Finocchiaro ha afegit que, a més de la dimissió, cal que Berlusconi "no s'amagui com un conill dins el cau, que encari el judici amb naturalitat si és que no té res a amagar".

WASHINGTON ■ Ricard González

Molts aspirants, cap favorit. En la lluita per la nominació republicana a les eleccions presidencials nord-americanes de l'any vinent hi ha molts rumors, però cap certesa. Un any abans de començar les primàries del Partit Republicà, els mitjans de comunicació segueixen de prop els moviments dels presumptes aspirants, sobretot quan passen per algun dels primers estats a fer eleccions, com ara Iowa o New Hampshire. La llista de presidenciables és llarga, però no n'hi ha cap que despunti a les enquestes i es perfili com a favorit. De fet, només han anunciat oficialment la intenció de presentar-se un parell de candidats improbables en cerca

EL TEMPS

Conferència republicana a Washington.

de publicitat, com ara Herman Cain, propietari de la cadena Godfather's Pizza, o Fred Karger, un actor secundari que serà el primer candidat gai de la història dels Estats Units. Entre els polítics més coneguts, n'hi ha tres que fan totes les passes necessàries per a formalitzar la seva candidatura. Es tracta de Mitt Romney, l'ex-governador de Massachusetts que ja fou aspirant el 2008; Tim Pawlenty, ex-governador de Minnesota; i Rick Santorum, senador ultraconservador de Pennsilvània. Entre els altres presumptes candidats amb opcions, es destaquen Mike Huckabee, ex-pastor evangèlic que va representar la dreta cristiana ja a les primàries del 2008; Newt Gingrich, ex-president de la Cambra de Representants durant la presidència Clinton; Haley Barbour, governador de Mississipi; i Michele Bachmann, congressista de Minnesota, i líder del Tea Party. Una menció a part es mereix Sarah Palin. L'ex-governadora d'Alaska s'ha convertit en una verdadera icona del moviment conservador als EUA. Tant mediàtica és la seva figura, que el núvol de periodistes que la segueix només és comparable al d'Obama. En conseqüència, molts analistes l'han considerada la principal favorita. No obstant això, les últimes enquestes mostren que no solament genera adhesions entusiastes entre les bases republicanes, sinó també un alt rebuig, cosa que podria fer que declinés finalment de presentar-se. La llista la completa John Hunstman, l'ambaixador dels EUA a Pequín, que va anunciar no fa gaire la seva renúncia al càrrec, segons tots els rumors, per a preparar la seva candidatura. Hunstman era el governador de Utah abans que Obama li oferís de fer-se càrrec d'una de les ambaixades més importants. La manca d'un clar favorit es va posar de manifest a la convenció anual de la influent associació conservadora CPAC, celebrada a Washington el cap de setmana del 12 i el 13 de febrer, en què van participar molts dels aspirants. En un sondatge entre els milers d'assistents, un 43% va dir que no estava satisfet amb el conjunt de presidenciables, una dada que la Casa Blanca deu haver rebut amb satisfacció.